

Kvinderne, der efterstræbes, og ganske særligt vore Børn, hvis Vel ligger os alle varmt paa Hjerte.

Jeg skal dermed gaa over til sidste Afsnit af mit Foredrag, Bemærkninger om Forslagets særlige Del, der, som sagt, findes i §§ 103 ff. Jeg har sagt, at jeg for dog at søge nogen Overskuelighed vil forsøge at fremsætte de Bemærkninger, jeg har at gøre derom, ud fra to Hovedsynspunkter: det, jeg kalder Forslagets strafbegrænsende Linie, dets Mindskelse af det strafbæres Omraade eller Formildelse af Straffen, og det, jeg kalder Forslagets strafudvidende Linie, dets Forøgelse af det strafbæres Omraade eller Skærpelse af Straffen.

Med Hensyn til Forslagets strafbegrænsende Linie har jeg ikke mange Bemærkninger at gøre. Den højtærede Minister nævnte i sin Fremsættelsestale de enkelte Bestemmelser, der er Udtryk for Forslagets strafbegrænsende Linie, og jeg kan i alt væsentlig tiltræde Forslaget paa dette Punkt. Navnlige vil jeg gøre opmærksom paa, at der utvivlsomt i Forslagets 28de Kapitel ligger et betydningsfuldt Fremskridt med Hensyn til de saakaldte Berigelsesforbrydelser. Kapitlet sammenfatter de i en Række Kapitler i den nugældende Straffelov nævnte Berigelsesforbrydelser: Røveri, Tyveri, Bedrageri og ulovlig Omgang med Hittegoods, og betyder ikke blot en Forenkling og Klaring af Reglerne herom, hvilket ganske sikkert tiltrænges, henset til det brogede Billede, den nuværende Straffelov frembyder, af Berigelsesforbrydelser, men ogsaa i flere Retninger en Mildnelse af den gældende Straffelovs Regler, fordi den i sine Bestemmelser om Tyveri, som med Rette fremhævet af den højtærede Minister, ikke sjælden fører til urimeligt haarde Straffe.

Jeg vil nævne, at det efter min Opfattelse er et Fremskridt, at en saadan Bestemmelse som den i den nugældende Straffelovs § 257 vil udgaa af den nye Straffelov, for denne Bestemmelse, der handler om svingagtige Handlinger, der, som det hedder i Paragraffen, „vel ere beslægtede med de i §§ 251—55 omhandlede, men dog ikke ganske kunne sættes ved Siden af disse“, er en overordentlig farlig Bestemmelse netop for Borgernes Sikkerhed, for Sikkerhed mod Vilkaarlighed, idet det er ganske ubestemt, hvilke Dispositioner der eventuelt kan henføres under denne Bestemmelse. Jeg ser det som et betydningsfuldt Fremskridt, at denne Bestemmelse forsvinder.

Jeg kan ogsaa tiltræde den Tanke, der

ligger bag den højtærede Ministers Forslag i § 200, 1ste Stykke, der aabenbart tilsigter at lovfæste, hvad der hidtil vistnok har været almindelig Praksis, at Sager vedrørende første Gang begaaet Betleri som Regel sluttet med en Advarsel. Men jeg tror ikke paa, at Formuleringen paa dette Punkt kan gaa, idet det hedder i Forslaget: „Den, som gentagende gør sig skyldig i Betleri“, straffes saadan og saadan. Jeg tror, Landsdommer Krabbe har Ret i, hvad han gør gældende i „Ugeskrift for Retsvæsen“, at hvis denne Bestemmelse skal gælde, vil man aldrig komme til at straffe for Betleri, for den gentagne Gang vil aldrig komme til at foreligge, saa selv om jeg er ganske enig i Forslaget, tror jeg, den højtærede Minister vil indrømme, at en redaktionel Ændring paa dette Punkt ikke er ufor-nøden.

Bestemmelsen i § 239 om, at den Moder, der dræber sit Barn „under eller straks efter Fødselen, og det maa formodes, at hun har handlet i Nød, af Frygt for Vanære eller under Paavirkning af en ved Fødselen fremkaldt Svækkelse, Forvirring eller Raadvildhed“, straffes med Fængsel, maa jeg, idet den omtalte Formodning sikkert altid vil være til Stede, betragte som en berettiget Formildelse af Straffen overfor saadanne Kvinder, der i mange Tilfælde snarere vil fortjene Medlidenhed end Straf.

Jeg kan ogsaa tiltræde de Begrænsninger af Strafbarheden, som Forslagets § 243 indeholder med Hensyn til Fosterfordrivelse. Om denne Forbrydelse i øvrigt vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger. Den Uklarhed med Hensyn til Fosterfordrivelsens moralske og retlige Bedømmelse, der lige fra de ældste Tider har været til Stede, tør ikke mindst siges at være til Stede i vore Dage, idet man fra visse Sider hævder, at denne Handling bør være straffri, i hvert Fald for Kvindens Vedkommende og i hvert Fald i Fostertilstandens første Tid, dels ud fra det Synspunkt, at Kvinden i hvert Fald i Fostertilstandens første Tid maa have Ret til at raade over sit Legeme — den højtærede Minister vil huske fra vore romerretlige Studier den Betragtning, der ligger bagved, som Romerne udtrykte saaledes: Foetus semper pars viscerum est — og dels ud fra det Synspunkt, at Kvinder, der begik saadanne Forbrydelser, ofte vilde være i en ulykkelig, hjælpeløs Tilstand, der gjorde det ret urimeligt at straffe dem.

Nu er imidlertid Forholdet det, at dette sidste Forhold tager Straffelovens § 243, saaledes som den her er foreslaaet, for saa vidt Hensyn til, som den giver Ad-